

Sygn. akt I C 363/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Irena Mleczko

Ławnicy :

Protokolant: : sekr. sądowy Magdalena Konczewska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 r. w Toruniu

przy udziale : /

sprawy z powództwa (...) S.A .T.

przeciwko J. R., M. R.

o zapłatę

na skutek zarzutów pozwanych od nakazu zapłaty z dnia 22 stycznia 2014 w sprawie I Nc 4/14

1. uchyla nakaz zapłaty w całości
2. umarza postępowanie co do kwoty 12.929,95 zł (dwanaście tysięcy dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych 95/100)
3. zasądza od pozwanych M. R. i J. R. solidarnie na rzecz powódki (...) S.A . T. kwotę 257.964,72 zł (dwieście pięćdziesiąt siedem tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote 72/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2013r.
4. zasądza od pozwanych M. R. i J. R. solidarnie na rzecz powódki (...) S.A T. kwotę 733,63 zł(siedemset trzydzieści trzy złote 63/100) z ustawowymi odsetkami
- od kwoty 623,73 zł (sześćset dwadzieścia trzy złote 73/100) od dnia 27 marca 2014r.
- od kwoty 109,90 zł (sto dziewięć złotych 90/100) od dnia 23 kwietnia 2014r
5. zasądza od pozwanych M. R. i J. R. solidarnie na rzecz powódki (...) S.A T. kwotę 10.623,00 zł (dziesięć tysięcy sześćset dwadzieścia trzy złote) tytułem kosztów procesu w tym kwotę 7.217,00 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
6. kosztami sądowymi od uiszczenia których zwolnieni byli pozwani obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 363/14

UZASADNIENIE

Pozwem w postępowaniu nakazowym z dnia 3 stycznia 2014 r. skierowanym przeciwko M. R. i J. R. powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w T. wniosła o wydanie nakazu zapłaty z weksla zasądzającego na jej rzecz solidarnie od pozwanych kwoty 270.894,67 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż podstawę jej roszczenia stanowią umowy o współpracy handlowej w zakresie sprzedaży leków refundowanych z dnia 2 lipca 2012 r. oraz w zakresie sprzedaży leków nierefundowanych z dnia 23 lipca 2012 r. oraz umowa pożyczki z dnia 2 lipca 2012 r., zabezpieczone wekslem in blanco wystawionym przez pozwaną M. R. i poręczonym przez pozwanego J. R.. Pozwana nie dokonała zapłaty za zakupione leki w terminie, wskutek czego powódka wypełniła posiadany weksel in blanco na łączną kwotę 292.783,41 zł, na którą składały się kwoty:

- 144.392,51 zł z tytułu umów sprzedaży,
- 105.925,41 zł z tytułu umowy pożyczki,
- 42.465,49 zł z tytułu odsetek.

Pozwani w określonej dacie (tj. do 5 sierpnia 2013 r.) nie dokonali wykupu weksla. Wezwani do zapłaty dokonali wpłaty kwoty 21.888,74 zł, która w całości została zarachowana na poczet należności głównej.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt I Nc 4/14, Sąd Okręgowy w Toruniu nakazał pozwanym, aby zapłacili solidarnie na rzecz powódki kwotę 270.894,67 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2013 r. oraz kwotę 10.623 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 7.217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wnieśli w tym terminie zarzuty.

Pismem z dnia 20 lutego 2014 r. pozwani wnieśli zarzuty od przedmiotowego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu zarzutów pozwani podnieśli zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powódki, podnosząc, iż umowy o współpracy w zakresie sprzedaży leków refundowanych i nierefundowanych zostały przez nich zawarte ze spółką (...), nie zaś z powódką. W ocenie pozwanych powódka nie wykazała, aby podmiot ten działał jako przedstawiciel (pełnomocnik) powódki, z czego wynika, że stroną wymienionych umów była w rzeczywistości spółka (...). Przedłożony przez powódkę weksel nie zabezpieczał zatem roszczeń powódki względem pozwanych, lecz roszczenia (...) S.A. Z treści przedstawionych dokumentów nie wynika także, aby powódka nabyła ten weksel w drodze indosu. Weksel został zatem wypełniony niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej.

W konsekwencji pozwani stwierdzili, iż powódka posiada legitymację czynną jedynie w zakresie roszczeń z umowy pożyczki, której stronami były powódka oraz pozwana M. R.. Pozwani nie uznali jednak roszczenia w tym zakresie, wskazując na rozbieżności w księgowaniu ich wpłat i podnosząc, że dochodzona z tego tytułu kwota powinna zostać pomniejszona o kwotę 21.888,74 zł, wpłaconą przez nich na poczet omawianego roszczenia. Wskazując na powyższe pozwani uznali, że przedstawiony przez powódkę weksel nie może stanowić podstawy dochodzenia względem nich jakichkolwiek roszczeń.

W piśmie procesowym wniesionym dnia 27 marca 2014 r. powódka cofnęła powództwo o kwotę 11.616,87 zł i zrzekła się roszczenia w tej części, wskazując, iż pozwani uiścili tę kwotę już po wniesieniu pozwu. Jednocześnie powódka podtrzymała roszczenie zapłaty zaległych odsetek od tej kwoty w wysokości 623,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pisma do dnia zapłaty.

Z kolei w piśmie wniesionym dnia 22 kwietnia 2014 r. powódka cofnęła powództwo o dalszą kwotę 1.313,08 zł i zrzekła się roszczenia w tej części, również z uwagi na zapłatę wskazanej kwoty przez pozwanych w toku procesu. I w tym zakresie powódka podtrzymała żądanie zapłaty zaległych odsetek od tej kwoty w wysokości 109,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pisma do dnia zapłaty.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 lipca 2012 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w T. (dalej jako (...) S.A.) zawarła z M. R. umowę pożyczki, w której (...) S.A. udzieliła M. R. pożyczki na kwotę 145.000 zł. Spłata rat pożyczki następować miała według ustalonego harmonogramu, stanowiącego załącznik do umowy. W umowie wskazano także, że pożyczka staje się natychmiast wymagalna w przypadku likwidacji pożyczkobiorcy lub rozwiązania wiążącej strony umowy o współpracy handlowej w zakresie sprzedaży leków nier refundowanych. Termin zwrotu pożyczki ustalono na 14 dni od daty wystąpienia jednego z tych zdarzeń (§ 4 umowy). W umowie określono także, że zabezpieczenie zwrotu pożyczki stanowi wystawiony przez pożyczkobiorcę weksel in blanco (§ 6 umowy). Na podstawie oświadczenia M. R. kwota udzielonej pożyczki nie została jej w rzeczywistości wypłacona, lecz zarachowano ją na poczet zadłużenia wynikającego z dotychczas zawartych umów sprzedaży leków i materiałów medycznych.

Zgodę na zawarcie tej umowy wyraził J. R., składając pod umową swój podpis.

(dowód:

- umowa pożyczki nr (...) z dnia 2 lipca 2012 r. k. 30-32,
- oświadczenie M. R. k. 33)

W dniu 23 lipca 2012 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (dalej jako (...) S.A.), będącą pełnomocnikiem (...) S.A. (zwaną w umowie Dostawcą), a M. R. (zwaną w umowie Apteką) zawarte zostały dwie umowy: o współpracy handlowej w zakresie sprzedaży leków refundowanych oraz o współpracy handlowej w zakresie sprzedaży leków nier refundowanych. W umowach tych Apteka zobowiązała się do składania zamówień na produkty dostarczane przez Dostawcę oraz do terminowej zapłaty należności za te produkty, zaś Dostawca zobowiązał się do przechowywania produktów w odpowiednich warunkach składowania i posiadania możliwie szerokiego asortymentu produktów (§ 3 umów). Płatność z tytułu zrealizowanych zamówień dokonywana miała być przez Aptekę na podstawie faktur VAT wystawianych przez Dostawcę, w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury VAT, przy czym termin ten nie dotyczył niektórych produktów, dla których Ogólne Warunki Sprzedaży przewidywały inny termin płatności. W celu zabezpieczenia umowy Apteka postawiła do dyspozycji Dostawcy weksel in blanco (§4 umowy).

Zgodnie z postanowieniami umowy o współpracy handlowej w zakresie sprzedaży leków nier refundowanych M. R. zobowiązana była do dokonywania zakupów w (...) S.A. w wysokości 1.350.000 zł w okresie od 1 sierpnia 2012 r. do 31 lipca 2015 r., tj. co najmniej 37.500 zł miesięcznie. W przypadku niedokonywania zakupów w zadeklarowanej wysokości M. R. zobowiązała się do zapłaty na rzecz (...) S.A. kary umownej w wysokości 4% wartości niewykonanego obrotu (pkt 12 Szczegółowych Warunków Handlowych).

Zgodę na zawarcie obu powyższych umów wyraził J. R., składając pod umowami swój podpis.

(dowód:

- umowa o współpracy handlowej w zakresie sprzedaży leków refundowanych nr (...) z dnia 23 lipca 2012 r. k. 17-19,
- umowa o współpracy handlowej w zakresie sprzedaży leków nier refundowanych nr (...) z dnia 23 lipca 2012 r. k. 20-28)

(...) S.A. jest pełnomocnikiem (...) S.A. m.in. w zakresie podpisywania, zmian, wypowiedzania i rozwiązywania w imieniu (...) S.A. umów o współpracy handlowej. M. R. i J. R. mieli tego świadomość, zawierając z przedstawicielem (...) S.A. umowy o współpracy handlowej w zakresie sprzedaży leków refundowanych i nier refundowanych.

(dowód:

- pełnomocnictwo k. 1032,
- zeznania P. S. elektroniczny protokół rozprawy z dnia 23 kwietnia 2014 r. 00:13:39)

Na zabezpieczenie umów o współpracy handlowej z dnia 23 lipca 2012 r. oraz umowy pożyczki z dnia 2 lipca 2012 r. M. R. wystawiła weksel własny in blanco i wręczyła go (...) S.A. Weksel ten poręczył J. R.. Do weksla sporządzona została deklaracja wekslowa, podpisana przez M. R. i J. R., w której wskazano, iż wyrażają oni zgodę na wypełnienie weksla przez (...) S.A. do sumy zobowiązań wobec tego podmiotu wraz z przysługującymi odsetkami, powiększonej ewentualnie o koszty związane z niewywiązaniem się z umów oraz zobowiązują się zapłacić tę sumę solidarnie i bez protestu na żądanie posiadacza weksla. M. R. i J. R. upoważnili też (...) S.A. do wypełnienia weksla co do kwoty, miejsca i daty płatności w każdym czasie, kiedy wystawca nie wywiąże się z zobowiązań wobec (...) S.A. W deklaracji zawarto również postanowienie, iż w przypadku wypełnienia weksla przez (...) S.A. wystawca oraz poręczyciele winni być o tym powiadomieni w formie wezwania ostatecznego listem poleconym przynajmniej na 7 dni przed terminem płatności weksla.

(dowód:

- weksel zabezpieczony w depozycie sądowym na podstawie zarządzenia z dnia 10 stycznia 2014 r. poświadczony odpis weksla k.-67-68
- deklaracja wekslowa k. 69)

(...) S.A. w terminie dostarczyła M. R. zamówiony towar i zgodnie z jej dyspozycją dokonała kompensaty należności wynikającej z umowy pożyczki. M. R. nie dokonywała jednak płatności wynikających z wystawianych faktur, zaś w stosunku do części płatności dokonywała ich z opóźnieniem. Wobec powyższego (...) S.A. pismem z dnia 13 czerwca 2013 r. rozwiązała z M. R. umowy o współpracy w zakresie sprzedaży leków refundowanych oraz nierefundowanych zawarte dnia 23 lipca 2012 r. oraz umowę pożyczki z dnia 2 lipca 2012 r., wzywając ją jednocześnie do zapłaty zaległych należności w łącznej kwocie 317.102,34 zł.

Na dzień 13 czerwca 2013 r. na zadłużenie M. R. składały się kwoty:

- 151.466,52 zł z tytułu nieopłaconych faktur sprzedaży,
- 3.944,08 zł z tytułu opóźnień w zapłacie wystawianych faktur w związku ze sprzedażą leków refundowanych,
- 5.325,82 zł z tytułu opóźnień w zapłacie wystawianych faktur w związku ze sprzedażą leków refundowanych
- 110.185,62 zł z tytułu niespłaconej pożyczki,
- 45.761,50 zł z tytułu kary umownej wynikającej z § 12 Szczegółowych Warunków Handlowych.

(dowód:

- pismo o rozwiązaniu umów o współpracy handlowej z 13 czerwca 2013 r. wraz z załącznikami, k. 34-69,
- faktury VAT k. 107-994)

Pomimo wezwania do zapłaty M. R. nie uiściła zaległej należności.

(okoliczność bezsporna)

W związku z powyższym (...) S.A. wypełniła posiadany weksel in blanco na kwotę 292.783,41 zł i pismem z dnia 25 lipca 2013 r. wezwała M. R. oraz J. R. do wykupu weksla w terminie do 5 sierpnia 2013 r.

(dowód:

- pismo z dnia 25 lipca 2013 r. wraz z dowodami doręczenia k. 64-66,

- weksel zabezpieczony w depozycie sądowym na podstawie zarządzenia z dnia 10 stycznia 2014 r. poświadczony odpis k.-67-68)

M. R. ani J. R. nie dokonali wykupu weksla w określonym terminie.

(okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 26 sierpnia 2013 r. (...) S.A. wezwała M. R. i J. R. do zapłaty kwoty wynikającej z zobowiązania wekslowego w wysokości 292.783,41 zł.

(dowód: pismo z dnia 26 sierpnia 2013 r. wraz z dowodem nadania k. 105-106)

M. R. i J. R. dokonali na rzecz (...) S.A. wpłaty kwoty 21.888,74 zł.

(okoliczność bezsporna)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalony został w przeważającej mierze w oparciu o dowody z dokumentów, zgromadzonych w aktach sprawy, w postaci faktur, umów zawieranych pomiędzy stronami oraz wymienianych między nimi pism. Dokumenty te uznano za wiarygodne, albowiem ich autentyczność i zgodność z rzeczywistością nie budziły wątpliwości. Dokumenty te nie były kwestionowane także przez strony postępowania.

Sąd uznał za wiarygodne także zeznania świadka P. S.. Jego zeznania były jasne, spójne i logiczne, a nade wszystko były one zgodne z treścią zebranych dokumentów, którym Sąd dał wiarę.

Sąd oddalił natomiast wniosek dowodowy o przesłuchanie pozwanych w charakterze strony, albowiem pełnomocnik pozwanych nie był w stanie sprecyzować okoliczności, co do których pozwani mieli zeznawać. Zgodnie natomiast z art. 232 k.p.c., to przede wszystkim strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Należy przy tym stwierdzić, że kompletny wniosek dowodowy wskazywać powinien nie tylko dowód, który ma zostać przeprowadzony, ale i tezę dowodową, którą dowód ten ma wykazać. Jest to istotne szczególnie wtedy, gdy strona reprezentowana jest przez fachowego pełnomocnika, co do którego można oczekiwać, iż zgłaszane przez niego wnioski dowodowe cechować będzie należyta staranność. Brak sprecyzowania tezy dowodowej powoduje, iż w zasadzie niemożliwa jest ocena przez Sąd, czy dowód wskazywany przez stronę może służyć do stwierdzenia określonych faktów, a także, czy fakty te mają dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.). Tego rodzaju wadliwość cechowała wniosek złożony w niniejszej sprawie, przy czym należy podkreślić, że Sąd nie znalazł powodu, aby przeprowadzić wnioskowany dowód z urzędu. W konsekwencji wniosek dowodowy podlegał oddaleniu.

Przechodząc do oceny prawnej tak ustalonego stanu faktycznego, należy stwierdzić, iż przedmiotem sporu było roszczenie wekslowe powódki, którego źródłem był weksel in blanco, wystawiony przez pozwaną na zabezpieczenie roszczeń z łączących strony umów, poręczony przez pozwanego. W zakresie tego zobowiązania pozwani podnieśli zarzuty dotyczące wypełnienia weksla niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej oraz zarzuty dotyczące stosunku podstawowego, związane z częściowym wykonaniem zobowiązania.

Przed analizą merytorycznej zasadności zgłoszonych zarzutów, należy przywołać treść art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. 1938.89.604 ze zm.), zgodnie z którym, jeżeli weksel, niepełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Zgodnie natomiast z art. 17 powołanej ustawy osoby, przeciw którym dochodzi się praw z wekslu, nie mogą wobec posiadacza zasłaniać się zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub z posiadaczami poprzednimi, chyba że posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika. Z treści powołanych przepisów doktryna i orzecznictwo na podstawie rozumowania a contrario zgodne wywodzi, iż jeżeli posiadaczem weksla jest pierwszy wierzyciel (remitent), wiąże go porozumienie zawarte

z dłużnikiem. Dlatego dłużnik może mu przeciwstawić także zarzuty subiektywne, a zatem wynikające ze stosunku podstawowego łączącego go z wierzycielem (por. A. Szpunar, Komentarz do prawa wekslowego i czekowego, Lex Polonica; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 października 2013 r., I ACa 693/13, wyrok SN z 3 listopada 2009 r., II CSK 238/09, Lex Polonica nr 2625766, wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., IV CSK 549/09, Lex Polonica nr 4376857).

Powyższe nie zmienia jednak w żaden sposób faktu, iż w postępowaniu nakazowym, w fazie po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar dowodu zasadności podnoszonych zarzutów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 21 października 2010 r., IV CSK 109/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1999 r. I CKN 215/98, OSNC 2000/7-8 poz. 128, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2006 r., IV CSK 15/05, Palestra 2007/11-12 str. 277).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż zarzuty podniesione przez pozwanych były co prawda dopuszczalne, jednak pozwani nie zdołali wykazać ich zasadności.

Pierwszy z zarzutów, dotyczący braku legitymacji czynnej powódki, należało uznać za całkowicie chybiony. Kwestionowany przez pozwanych stosunek pełnomocnictwa, istniejący pomiędzy powódką (...) S.A. a (...) S.A., pośredniczącą w zawieraniu umów przez powódkę, został w toku postępowania wykazany dokumentem pełnomocnictwa (k. 1032). Niezależnie jednak od powyższego, należy stwierdzić, iż stosunek ten był wobec pozwanych ujawniony już na etapie zawierania umów, z których wynikały sporne zobowiązania. Wystarczy zwrócić uwagę na fakt, iż już na samym początku obu umów o współpracy handlowej, strona, oznaczona później jako Dostawca, określona jest jako (...) S.A. z siedzibą w W. (...) będąca (...) S.A. z siedzibą w T.". Nie ulega zatem wątpliwości, iż w dacie zawierania umów, (...) S.A. działał już jako przedstawiciel (...) S.A., czego pozwani – podpisując przedmiotowe umowy, musieli mieć świadomość. Wniosek ten wspiera także treść zeznań świadka P. S. – obecnego przy podpisywaniu umów, który stwierdził, iż informował pozwanych o tym, iż (...) S.A. działa jako przedstawiciel (...) S.A. Należy też zwrócić uwagę na fakt, że to właśnie na rzecz powódki wystawiony został weksel, zabezpieczający przedmiotowe umowy, co tym bardziej wskazuje na to, iż to powódka była w istocie stroną umowy, a jednocześnie podmiotem uprawnionym do wypełnienia weksla, w razie jej niewykonania przez drugą stronę.

Powyższe przesądza o istnieniu po stronie powódki legitymacji czynnej w niniejszym postępowaniu. Powódka – jako remitent weksla, była uprawniona do wypełnienia go do sumy zobowiązań pozwanych, zaś wysokość tych zobowiązań wynikała z treści trzech umów (umowy pożyczki i dwóch umów o współpracy handlowej), łączących strony.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również drugi zarzut pozwanych, dotyczący częściowego spełnienia przez nich świadczenia jeszcze przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie. Pozwani wskazali, iż wpłacili na rzecz powódki kwotę 21.888,74 zł, przy czym kwota ta powinna zostać zarachowana na poczet należności z umowy pożyczki, bowiem jedynie ta umowa może – w ich ocenie – stanowić podstawę wypełnienia weksla. Odwołując się do wyводу przedstawionego powyżej, należy stwierdzić, iż wysokość zobowiązań pozwanych stanowiła sumę zobowiązań z wszystkich trzech łączących strony umów, a zatem wskazywana przez pozwanych kwota winna zostać zaliczona przez powódkę na poczet należności najdalej wymagalnej (art. 451 § 3 k.c.), niekoniecznie zaś wyłącznie na poczet umowy pożyczki. Takiego też zaliczenia powódka dokonała i uwzględniła powyższą wpłatę w swoich rozliczeniach, domagając się już w pozwie kwoty odpowiednio niższej.

Odnosząc się zaś do twierdzeń pozwanych o istnieniu innych „licznych rozbieżności” w księgowaniu wpłat, stwierdzić należy, iż pozwani w żaden sposób nie wykazali, aby dokonali innych wpłat na poczet zaległości, a w szczególności nie przedstawili żadnych dokumentów, z których okoliczność ta miałaby wynikać. Za dowód spłaty zadłużenia nie może być z całą pewnością uznane gołosłowne oświadczenie pozwanych, co powoduje, iż należy uznać, że pozwani nie wykazali słuszności podnoszonego przez siebie zarzutu częściowego chociażby spełnienia świadczenia.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, iż pozwani nie udowodnili, aby przedstawiony przez powódkę weksel wypełniony został niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej, ani aby ze stosunku podstawowego łączącego strony wynikał brak zobowiązania pozwanych względem powódki.

Roszczenie powódki nie mogło zostać jednak uwzględnione w całości w takim kształcie, w jakim wynikało to z treści przedstawionego weksla ani wydanego wcześniej nakazu zapłaty, z tej przyczyny, iż powódka częściowo ograniczyła pozew wobec zapłaty części należności przez pozwanych. Pozwani już po dacie wniesienia pozwu uiszcili na rzecz powódki łącznie kwotę 12.929,95 zł – o taką też kwotę powódka ograniczyła swoje powództwo i zrzekła się roszczenia. W zakresie tej kwoty postępowanie podlegało zatem umorzeniu na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.

Na podstawie art. 28 w zw. z art. 104 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy Prawo wekslowe Sąd zasądził natomiast od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 257.964,72 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy wysokości sumy wekslowej a kwotą zapłaconą przez pozwanych w toku postępowania, z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2013 r. Z tą datą upłynął termin do wykupu weksla przez pozwanych, a zatem roszczenie powódki stało się wymagalne (art. 34 prawa wekslowego).

W punkcie 4 wyroku Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 733,63 zł z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 623,73 zł od dnia 27 marca 2014 r.,
- od kwoty 109,90 zł od dnia 23 kwietnia 2014 r.

Na kwotę tę składały się skapitalizowane zaległe odsetki od kwot uiszczonych przez pozwanych w toku procesu, powiększone o odsetki ustawowe od poszczególnych kwot liczone od dnia cofnięcia pozwu w określonej części do dnia zapłaty.

Ponadto Sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. 2013.490) zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 10.623 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 7.217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. W związku z tym, iż pozwani zaspokoiли część roszczenia powódki już po wniesieniu pozwu, należy uznać, iż przegrali oni sprawę w całości, a zatem zobowiązani są do zwrotu powódce całych poniesionych przez nią kosztów postępowania.

Na podstawie art. 102 k.p.c. kosztami sądowymi, od uiszczenia których pozwani byli zwolnieni, Sąd postanowił obciążyć Skarb Państwa, biorąc pod uwagę niewielkie dochody pozwanych i liczne prowadzone przeciwko nim postępowania egzekucyjne.